

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 51.089/1
VAN 19 APRIL 2012

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, eerste kamer, op 13 maart 2012 door de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet ‘ruimtelijke economie’, heeft het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet beoogt een vernieuwd juridisch kader tot stand te brengen voor het voeren van een ruimtelijk economisch beleid waarbij de klemtoon wordt gelegd op de ontwikkeling van een bedrijfshuisvestingsbeleid en het stimuleren van gunstige omgevingsfactoren voor ondernemingen. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet wordt in dat verband gewezen op de complementariteit die bestaat tussen, enerzijds, de ontworpen regeling en, anderzijds, de regeling die is vervat in het decreet van 31 januari 2003 ‘betreffende het economisch ondersteuningsbeleid’, dat strekt tot het creëren van ondernemerschap en het organiseren van de financiële ondersteuning gericht op ondernemingen. De ontworpen regeling daarentegen is in hoofdzaak gericht op de problematiek inzake bedrijventerreinen en meer in het bijzonder op de onteigening en het recht van terugkoop en van wederovername.

In het ontwerp worden diverse begrippen gedefinieerd en worden de doelstellingen van het ruimtelijk economisch beleid opgesomd (artikelen 2 en 3), wordt geëxpliciteerd dat de steunaanvraag moet worden ingediend voor de aanvang van de uitvoering van het project (artikel 4), en wordt bepaald op welke wijze de ruimtebehoefte voor economische activiteiten wordt vastgelegd (artikelen 5 tot 7). Het ontwerp bevat voorts bepalingen betreffende de steun voor ruimtelijk economische en gebiedsgerichte projecten (artikelen 8 tot 12), de aankoop van gronden (artikelen 13 en 14), de onteigening (artikelen 15 tot 24), het recht van terugkoop en het recht van wederovername (artikelen 25 tot 34), de bedrijventerreinen (artikelen 35 tot 65), de bedrijfsverzamelgebouwen (artikelen 66 tot 80), en de handhaving, de uitbetaling en de terugvordering van steun (artikel 81). Ten slotte bevat het ontwerp een aantal wijzigings- en slotbepalingen (artikelen 82 tot 84).

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

ALGEMENE OPMERKING

3. De ontworpen regeling is opgenomen in een kaderdecreet met een groot aantal delegatiebepalingen waarbij de decreetgever talrijke, gedifferentieerde en omvangrijke bevoegdheden verleent aan de Vlaamse Regering. Veel van die delegatiebepalingen zijn evenwel te algemeen of onduidelijk geformuleerd opdat ze – zelfs in een kaderdecreet – ongewijzigd zouden kunnen worden gehandhaafd. De betrokken bepalingen zouden ofwel nauwkeuriger de bevoegdheden moeten omschrijven die worden gedelegeerd of het ontwerp zou moeten worden aangevuld met een vermelding van de voorwaarden waaronder de Vlaamse Regering de aldus gedelegeerde bevoegdheden kan uitoefenen. In ieder geval mag de decreetgever geen onduidelijkheid laten bestaan omtrent zijn bedoeling om de Vlaamse Regering al dan niet bepaalde bevoegdheden te verlenen.

De volgende delegatiebepalingen zijn ofwel te algemeen en onbepaald ofwel te weinig duidelijk en kunnen niet ongewijzigd worden behouden in het ontwerp:

- de artikelen 5 tot 7 inzake de ruimtebehoefte voor economische activiteiten;
- de artikelen 8 tot 12 betreffende de steun voor ruimtelijk economische en gebiedsgerichte projecten;
- de artikelen 38 tot 42 betreffende de steun voor verwerving van bedrijventerreinen;
- de artikelen 43 tot 47 betreffende de steun voor voortrajecten, een begrip dat niet nader wordt omschreven in het ontwerp;
- de artikelen 48 tot 52 betreffende de steun voor (her)aanleg van bedrijventerreinen;
- de artikelen 53 tot 55 betreffende de steun voor strategische bedrijventerreinen;
- de artikelen 56 tot 60 betreffende de steun voor beheer van bedrijventerreinen;
- de artikelen 61 tot 65 betreffende de steun voor bedrijventerreinmanagement;
- de artikelen 66 tot 70 betreffende de steun voor bedrijvencentra voor starters;
- de artikelen 71 tot 75 betreffende de steun voor thematische bedrijvencentra;
- de artikelen 76 tot 80 betreffende de steun voor incubatoren, een begrip dat evenmin in het ontwerp wordt omschreven.

In het merendeel van de opgesomde delegatiebepalingen beperkt de decreetgever er zich toe om het principe van een bepaalde vorm van steunverlening in te voeren, waarbij het vervolgens geheel aan de Vlaamse Regering wordt overgelaten om de betrokken steunregeling uit te werken zonder dat daarbij in het ontwerp criteria of voorwaarden worden vermeld die de Vlaamse Regering daarbij in acht zal moeten nemen.

Om toelaatbaar te zijn in het licht van de regels die in het interne recht de verhouding tussen de decreetgevende en de uitvoerende macht beheersen, zouden de opgesomde delegatiebepalingen nader moeten worden afgebakend of zouden erin voldoende criteria of

voorwaarden moeten worden aangegeven die de Vlaamse Regering tot richtsnoer strekken bij de uitvoering van de delegatiebepaling. Ook dient erop te worden toegezien dat geen onduidelijkheid bestaat omtrent de precieze draagwijdte van de delegatiebepaling omdat erin begrippen worden gebruikt waarvan de inhoud onvoldoende afgebakend is.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 2

4. Artikel 2 van het ontwerp bevat een groot aantal definities. Sommige van de in het ontwerp voorkomende begrippen worden evenwel niet omschreven ondanks het gegeven dat de draagwijdte ervan niet voldoende duidelijk is. Bij wege van voorbeeld kan melding worden gemaakt van begrippen zoals “incubator” (zie eveneens onder 3). Het verdient aanbeveling om artikel 2 aan te vullen met een omschrijving van dergelijke begrippen.

Artikel 8

5. De tweede zin van artikel 8 van het ontwerp kan aanvangen als volgt: “Dergelijke projecten zijn proefprojecten voor ...”.

Artikel 13

6. Artikel 13 van het ontwerp heeft een dermate ruime draagwijdte dat de vraag rijst of de erin aan de Vlaamse Regering toegekende bevoegdheid tot aankoop van gebouwen en gronden niet van aard is om de regeling met betrekking tot bepaalde andere beleidsdomeinen, zoals bijvoorbeeld die inzake stedenbeleid en brownfields, te doorkruisen. Zo nodig kan worden overwogen om in dat verband enige verduidelijking te geven in de memorie van toelichting.

Artikel 21

7. Luidens artikel 21 van het ontwerp kunnen “de onteigenende instanties” voor de minnelijke verwervingen ook een beroep doen op de Vlaamse instrumenterende ambtenaren van de dienst Vastgoedakten zoals bedoeld in hoofdstuk V van het decreet van 18 december 2009 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2010’.

Artikel 16 van het ontwerp doet ervan blijken dat als onteigenende instantie onder meer provincies, gemeenten, verenigingen van gemeenten en autonome gemeentebedrijven kunnen optreden. In de mate dat het geval is, kan de decreetgever niet geacht worden bevoegd te zijn om artikel 21 van het ontwerp ongewijzigd aan te nemen. In dat verband volstaat het om advies 50.650/AV van de Raad van State, afdeling Wetgeving, van 7 februari 2012 over een voorontwerp van decreet ‘tot wijziging van de artikelen 95 en 97 van het decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2010’ in herinnering te brengen. Dat advies luidde:

“STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

Het om advies voorgelegde ontwerp strekt tot wijziging van hoofdstuk V (‘Vlaamse instrumenterende ambtenaren’), afdeling I (‘Oprichting dienst Vastgoedakten’), van het decreet van 18 december 2009 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2010’.²

De ontworpen wijzigende bepalingen strekken enerzijds tot het verlenen van de bevoegdheid aan de dienst Vastgoedakten om de aanwijzing van landmeters of experts te coördineren (artikel 3 van het ontwerp) en anderzijds tot de uitbreiding van de bevoegdheid van de Vlaamse instrumenterende ambtenaren tot gemeentelijke en provinciale instellingen³ ‘gelegen in het Nederlandse taalgebied’ (artikel 2 van het ontwerp). De Vlaamse instrumenterende ambtenaren kunnen thans reeds alle bevoegdheden met onroerend karakter uitoefenen in naam en voor rekening van de verzoekende Vlaamse overheid (artikel 94, eerste lid, van het decreet van 18 december 2009). Ze mogen in dat verband bepaalde akten verlijden, er authenticiteit aan verlenen en er uitgften van afgeven (artikel 94, derde lid, van het decreet). Als de ontworpen wijziging wordt aangenomen, zullen ze hun diensten ook mogen verlenen als een gemeentelijke of provinciale instelling partij is bij de handeling die het voorwerp vormt van de akte (artikel 95 van het decreet, zoals het wordt gewijzigd).⁴

² Voetnoot 2 uit het geciteerde advies: De afdeling Wetgeving van de Raad van State heeft geen advies gegeven over de artikelen 89 tot 92 van het voorontwerp van decreet ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2010’ die tot de artikelen 94 tot 97 van het decreet van 18 december 2009 hebben geleid. De Raad van State oordeelde dat de spoedeisendheid niet was aangetoond voor de betrokken bepalingen (*Parl.St.* VI.Parl. 2009-10, nr. 234/1, 78).

³ Voetnoot 3 uit het geciteerde advies: Luidens de ontworpen bepaling gaat het om gemeenten, districten, provincies, intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, OCMW’s en andere gemeentelijke en provinciale instellingen, met inbegrip van de verenigingen zonder winstoogmerk waarin een of meer gemeenten of provincies minstens de helft van de stemmen in een van de beheersorganen hebben.

⁴ Voetnoot 4 uit het geciteerde advies: Deze regeling is enigszins vergelijkbaar met de regeling vervat in het Waalse decreet van 30 april 2009 ‘portant des dispositions relatives à la détermination d’un organe responsable de l’évaluation et de la conduite de la procédure en matière d’expropriations et d’acquisitions d’immeubles par la Région wallonne et ses institutions’. Over het voorstel dat aan de basis ervan ligt, is de Raad van State, afdeling Wetgeving, evenmin om een advies gevraagd. Een verschilpunt tussen het decreet van 30 april 2009 en het om advies voorgelegde ontwerp is dat de akten, volgens artikel 1, vierde lid, van het Waalse decreet, worden opgesteld door een notaris die lid is van de bij het decreet opgerichte ‘Commission wallonne des transactions immobilières’ (CWaTI), terwijl het voor advies voorgelegde ontwerp niet voorziet in enige betrokkenheid van een notaris.

BEVOEGDHEID VAN HET VLAAMSE GEWEST

Wat artikel 2 van het ontwerp betreft, rijst de vraag naar de bevoegdheidsrechtelijke grond ervoor.

In de memorie van toelichting is niet verduidelijkt op welke bepaling van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 'tot hervorming der instellingen' wordt gesteund, doch uit artikel 1 van het ontwerp blijkt dat de regeling uitgaat van het Vlaamse Gewest. De initiatiefnemers zoeken de bevoegdheid derhalve in een van de aan de gewesten toegewezen aangelegenheden.

Daarover ondervraagd heeft de gemachtigde verwezen naar artikel 8 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Die bepaling luidt:

‘Tot de bevoegdheden van de Parlementen in de aangelegenheden opgesomd in de artikelen 4, 5, 6 en 7 behoort het aannemen van bepalingen en andere maatregelen betreffende de infrastructuur die noodzakelijk is voor de uitoefening van die bevoegdheden.’

Het gaat in het ontwerp echter niet om maatregelen betreffende de infrastructuur noodzakelijk voor de uitoefening van bevoegdheden van het Vlaamse Gewest, zodat artikel 8 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 geen bevoegdheidsrechtelijke grond kan bieden.

Aangezien de ontworpen regeling betrekking heeft op een dienst die door het Vlaamse Gewest aan gemeentelijke en provinciale instellingen zou worden aangeboden, rijst de vraag of de bevoegdheidsrechtelijke grond kan worden gevonden in de bevoegdheid om de organieke regels voor die instellingen vast te stellen.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bevoegdheid voor het vaststellen van de organieke regels inzake de gemeentelijke en provinciale instellingen bij artikel 6, § 1, VIII, 1°, 8° en 11°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is toegekend aan de gewesten. Wat betreft de OCMW's, is die bevoegdheid bij artikel 5, § 1, II, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 evenwel toegekend aan de gemeenschappen.

De genoemde bepalingen kunnen in dit geval echter evenmin worden ingeroepen, vermits het hier gaat om een dienst die bij de Vlaamse Gemeenschap is opgericht, niet om organieke regels met betrekking tot gemeentelijke en provinciale instellingen.

Ook artikel 79, § 3, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, dat in het kader van de onteigeningsbevoegdheid van de regeringen bepaalt dat de overeenkomsten inzake afstand in der minne, de kwijtingen en andere handelingen in verband met het verkrijgen van onroerende goederen, worden gesloten door toedoen van het lid van de regering dat daartoe gemachtigd werd, biedt geen grond. Niet alleen is de reikwijdte van artikel 2 van het ontwerp veel breder, doch bovenal kan die bepaling van de bijzondere wet niet worden betrokken op het uitoefenen van bevoegdheden ten aanzien van gemeentelijke en provinciale instellingen.

De Raad van State, afdeling Wetgeving, ziet geen andere aan de gewesten of – wat de OCMW's betreft – gemeenschappen toegewezen aangelegenheden op grond waarvan artikel 2 van het ontwerp zou kunnen worden aangenomen. Zoals hierna zal worden uiteengezet, gaat het integendeel om een aangelegenheid die tot de bevoegdheid van de federale overheid is blijven behoren.

De bevoegdheid om authenticiteit aan akten te verlenen behoort in beginsel aan elke (openbare) overheid, optredend in het kader van haar competenties.⁵ Het toewijzen van de uitoefening van een deel van de openbare macht aan een bepaalde overheid houdt immers voor die overheid ook de bevoegdheid in om in dat kader authentieke⁶ akten op te stellen (bijvoorbeeld: een besluit van de gouverneur of een stedenbouwkundige vergunning afgegeven door de gemeente) of om akten te verlijden in het kader van de uitoefening van haar bevoegdheden en waarbij zij als partij zelf betrokken is (bijvoorbeeld: de gemeentelijke overheid is bevoegd om de authentieke akte op te stellen van de verkoop van een onroerend goed van de gemeente). Een specifieke machtiging is daarvoor dus niet vereist, doch een bepaling in de organieke regeling is eventueel van belang om het orgaan van de betrokken overheid aan te wijzen dat ter zake dient op te treden (zie bijvoorbeeld artikel 9 van de wet van 27 mei 1870 'houdende vereenvoudiging van de administratieve formaliteiten inzake onteigening ten algemenen nutte', of voornoemd artikel 79, § 3, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980).

Aangezien de bevoegdheid om authenticiteit aan akten te verlenen in beginsel bij de overheid – handelend binnen de haar toegewezen bevoegdheid – berust, dient te worden aangenomen dat integendeel een uitdrukkelijke en specifieke machtiging door de wetgever vereist is om aan een andere dan die bevoegde overheid de bevoegdheid toe te kennen om authenticiteit te verlenen aan de akten van die overheid. Wat de notarissen betreft is een machtiging in die zin opgenomen in artikel 1 van de wet van 25 ventôse jaar XI 'op het notarisambt',⁷ dat aan deze openbare ambtenaren een algemene, niet-exclusieve bevoegdheid op dat vlak toekent.⁸

Het machtigen van een instantie om als overheid ten behoeve van derden authentieke akten op te stellen, behoort klaarblijkelijk tot het federaal bevoegdheidsresidu. In dit verband kan worden verwezen naar de wet op het notarisambt, waarvoor de federale

⁵ Voetnoot 5 uit het geciteerde advies: Cass. 17 januari 1901, *Pas.* 1901, I, 106, concl. VAN SCHOOR.

⁶ Voetnoot 6 uit het geciteerde advies: Het woord 'authentiek' stamt uit het Grieks ('αυθεντικός' of 'authentikos': eigenhandig geschreven, echt, origineel). Volgens *van Dale* betekent 'authentiek' onder meer "waarvan de betrouwbaarheid is gewaarborgd". Zie ook artikel 1317, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek: "Een authentieke akte is een akte die in de wettelijke vorm is verleden voor openbare ambtenaren die daartoe bevoegd zijn ter plaatse waar zij is opgemaakt."

⁷ Voetnoot 7 uit het geciteerde advies: In artikel 1, eerste lid, van de wet van 25 ventôse jaar XI wordt overigens bevestigd dat overheidsakten authentiek zijn: "Notarissen zijn openbare ambtenaren, aangesteld om alle akten en contracten te verlijden waaraan partijen de authenticiteit van overheidsakten moeten of willen doen verlenen, de dagtekening ervan te verzekeren, ze in bewaring te houden en er grossen en uitgiften van af te geven."

⁸ Voetnoot 8 uit het geciteerde advies: Zie in dat verband ook RvS 10 juli 1984, nr. 24.601, vzw Koninklijke Federatie van Belgische Notarissen.

overheid bevoegd is, doch ook, bijvoorbeeld, naar artikel 61 van de programmawet van 6 juli 1989, dat de (federale) ambtenaren van de comités tot aankoop van onroerende goederen die afhangen van de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen machtigt om op te treden 'op verzoek van iedere openbare macht of instelling die gemachtigd is te onteigenen ten algemenen nutte' en om in de uitoefening van die bevoegdheden akten te verlijden, er authenticiteit aan te verlenen en er uitgiften van af te geven.

De conclusie is dan ook dat het Vlaamse Gewest in beginsel niet bevoegd is om artikel 2 van het ontwerp aan te nemen.

Gelet op de vaststelling dat de aan de orde zijnde bevoegdheid bij de federale overheid berust, kan een gewest of een gemeenschap ter zake niet regelend optreden, behalve wanneer een beroep kan worden gedaan op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Luidens dat artikel kunnen de decreten bepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor niet de decreetgever maar de federale wetgever in beginsel bevoegd is. Daartoe is evenwel vereist dat een dergelijke regeling noodzakelijk is voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest of de gemeenschap, dat die aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.

Op basis van de elementen waarover de Raad van State beschikt, ziet de afdeling Wetgeving niet dat in dit geval van die bepaling toepassing zou kunnen worden gemaakt."

Artikel 25

8. Het recht van terugkoop en het recht van wederovername gelden overeenkomstig artikel 28, 2°, van het ontwerp onbeperkt in de tijd. Indien ervan wordt uitgegaan dat in artikel 25 uitsluitend overeenkomsten en akten worden bedoeld die tot stand komen na de inwerkingtreding van de ontworpen regeling, rijst de vraag naar de noodzaak van een overgangsregeling niet. In het andere geval kan die vraag wel worden opgeworpen met betrekking tot vroegere overeenkomsten en akten waarvoor de uitoefening van het recht van terugkoop beperkt was tot een bepaalde tijdsperiode en deze periode is verstreken.

Ter wille van de duidelijkheid en de rechtszekerheid verdient het aanbeveling om in artikel 25 van het ontwerp te expliciteren op welke overeenkomsten en akten die bepaling van toepassing is, rekening houdend met het ogenblik van totstandkoming ervan.

Artikel 81

9. Luidens artikel 81 van het ontwerp bepaalt de Vlaamse Regering de gevallen van terugvordering, de termijnen binnen welke de feiten die aanleiding geven tot terugvordering zich moeten voordoen, en de intrestvoet die in dat geval verschuldigd is.

Wat het bepalen van de gevallen van terugvordering betreft, dient erop te worden gewezen dat, luidens artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’, de federale wet de algemene bepalingen vaststelt op het stuk van de controle inzake het verlenen en het gebruik van subsidies.

Ter uitvoering van artikel 50, § 2, derde lid, van de voornoemde bijzondere wet van 16 januari 1989 heeft de federale wetgever de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’ aangenomen. De artikelen 11 tot 14 van de voornoemde wet van 16 mei 2003 bevatten algemene bepalingen inzake de controle op het verlenen en het gebruik van de door de gemeenschappen en gewesten toegekende subsidies. Deze wet is, wat de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest betreft, in werking getreden op 1 januari 2012.

In artikel 13 van de voornoemde wet van 16 mei 2003 worden de gevallen bepaald waarin de begunstigde tot onmiddellijke terugbetaling van de toelage is gehouden. Aangezien de gemeenschappen en de gewesten enkel strengere regels inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies kunnen vaststellen, betekent dit dat de bevoegdheidsdelegatie aan de Vlaamse Regering, die in artikel 81 van het ontwerp voorkomt om de gevallen van terugvordering te bepalen, te algemeen is. Die bepaling moet zo worden herschreven dat de Regering enkel de in artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 vervatte regels kan verstrengen of bijkomende gevallen kan bepalen waarin de toelagetrekker tot terugbetaling is gehouden.

In artikel 81 van het ontwerp wordt aan de Vlaamse Regering eveneens de bevoegdheid gedelegeerd om de termijnen te bepalen binnen welke de feiten die aanleiding geven tot terugvordering zich moeten voordoen.

Artikel 15 van de meermaals genoemde wet van 16 mei 2003 bevat specifieke bepalingen in verband met de verjaring van schuldvorderingen. Aan die bepalingen kan door de gemeenschappen en de gewesten geen afbreuk worden gedaan. De delegatiebepaling van artikel 81 van het ontwerp is, wat het bepalen van de betrokken termijnen betreft, dan ook te algemeen en zou zo moeten worden aangepast dat, indien de Vlaamse Regering op dat vlak in een specifieke regeling wenst te voorzien, ze niet van de federale regels mag afwijken maar enkel strengere regels tot stand kan brengen.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT,	
	W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	M. TISON,	assessor van de afdeling Wetgeving,
	W. GEURTS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de heer P. DEPUYDT, eerste auditeur-afdelingshoofd.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

W. GEURTS

M. VAN DAMME